

Kahveme Düşen

– GülşenKAZGIN · 16 Ağustos 2013

Gözlerim kapalı , kahvenin kokusunu çekiyorum içime. Sıcaklık dağılıyor yüzümde. Derin bir nefes alıyorum . Karıştırıyorum dönen dünyayı görmek için. Kocaman bir çember oluşuyor. Fincandan dışarı yüzlerce kelebek kanat çırparak çıkıyor. Kirpiklerimin etrafında kendi çapında bir fırtına. Bir acayip tınıyla , renkli bir orkestra. Başımın etrafında dönüyor onlarcası . Çemberi genişletip daraltıyor renkli kanatlar. Kulağıma fısıldayıp çekiliyorlar. .Sonra , yek bir vücut oluyorlar olanca hızlarıyla ; uzaklaşıyorlar ufukta.Yutkunuyorum. Kahve yakıyor boğazımı . Küçük bir çocuk fincan uçurumunda ayaklarını sallıyor boşluğa. Mırıldanıyor ince sesiyle. 'benim güzel annem , ninniler söyle bana'Yüzünü görüyorum yakından . Acıyla büyümüş çocuk tebessümü yerleşmiş gözlerine. Korkuyla karışık , anne özlemi hayallerinde. Kendi çizdiği anne resmine söylüyor şarkısını. Hayalindeki anneye. Hiç sahip olamayacağı anneye...Bir o yana bir bu yana savruluyor fincan. Buz gibi bir tat var şimdi boğazımda. Ama devam yudumlamaya diyor enseme bir melek , dokunuşuyla...Bir yudum daha alıyorum şimdi olabildiğince acı kahvemden. Bir adam şarkı söylüyor yankılanan sesiyle. 'Sen benim hiç sevmediğim sessizliğimsin. Sen benim hiç ısınmayan ellerimsin'Aşk kokuyor kahve , aşk kıvranıyor çırılçıplak ruhların gezinen eleriyle.Acı duyuyor adam . Uzaktan sevişlerin yakan kavuran özlemiyle. Satırlara döküyor , satırları öpüyor ,satırlarda uyuyakalıyor...Dönüyor fincan masada. Savruluyor üzerime soğumuş kahve. Yüzüm gözüm , giysilerim kahve lekesiyle doluyor bir anda. Diniyor sonra bu fırtına. Bitiyor her şey. Açıyorum gözlerimi.' Hanımefendi ,iyi misiniz ' diye bakan endişeli garsona cevap veriyorum.Evet, şimdi iyiyim...